

Δ. Γαλάνη

Φθινόπωρον

ΣΤΗΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑ ΤΟΥΛΑ Σ*

Κώστα Κουθαρά

Δεν σε γνωρίζω, κόρη μου,
Ούτε ποτέ στην πλάσι
Έξάνοιξα τὸ μάτι σου
Σ' ἐμένα νὰ γελάσῃ·
Ούτε ποτέ ἀφ' τὸ στόμα σου
Δεν ἄκουσα ἕναν ἦχο,
Νὰ κλείσω μεσ' στοῦ στίχο
Μιὰν ἀσβεστή ζωή.

Μὰ στῆς ψυχῆς τὰ ὁράματα,
Στοῦ σπαραγμοῦ τὰ σκότη,
Εἶδα νὰ λάμπῃ γύρω μου
Τὴν τρυφερή σου νιότη,
Καὶ σ' ἕνα κόσμο βρέθηκα
Μὲ λούλουδα καὶ κρῖνα
Καὶ ἔγυρα ἐμπρὸς σ' ἐκεῖνα
Δειλὰ τὴν κεφαλὴν.

Καὶ στῆς ψυχῆς μου τὴ χαρὰ
Εἶπα κρυφὰ στὴ σκέψι,
Μέσ' ἀπ' αὐτὰ τὰ λούλουδα
Κάτι γιὰ σὲ νὰ κλέψῃ,
Γιὰ νὰ προσθέσω ὁλόχαρος,
Μ' ὅ,τι ἀπὸ σένα ἐπῆρα,
Στὴν πάλλευκν τὴ λύρα
Τὴν πλειὸ σεμνὴ στροφῇ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Στὴν Δεσποινίδα Ν.

1
"Ἐχεις τὴ Νύχτα στὰ μαλλιά, τὸν ἥλιο μέσ' στὰ στήθεια,
ἀπὸ τῆς χάρες ὡμορφίης καὶ νοστιμάδες πῆρες·
Λέε, κί' εἶσαι κάποια Ρήγισσα, π' ἔχουν τὰ παραμύθια
ποῦ τὴ κοιμίζουν ἡ Ξωθίς καὶ τὴ ξυπνοῦν ἡ Μοῖρες.

"Ἐχεις στὰ μάτια τὴ φωτιὰ τοῦ κερανοῦ ποῦ πέφτει
ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα μ' ὁρμὴ στὴ γῆ μας χάμον,
ἔχεις τὰ μάτια, ἀγάπη μου, γιὰ πρὸ λαμπρὸ καθρέφτη
ποῦ βλέπω τὴν ἀγάπη σου, μαζὶ μὲ τὴ δικιά μου·

"Ἐχεις τὰ χεῖλη γιὰ φωλὰ τῶν ῥόδων καὶ τῶν κρίνων,
τὰ μάγουλά σου πάντοτε τᾶχεις τριανταφυλλένια.
Λαρὰ σ' ἐκείνῃ τὴ καρδιά, χαρὰ στὸ νεῖδρ ἐκείνον
ποῦ θὰ γερῇ ἡ σκέψι σου, ὁ στεναγμός σου κί' ἡ ἔρροια!

2
—Τὸ κῆμα παιγνιδιάρικο χαϊδεύει τὸ καλκάκι,
τ' ἀγέρι τώρα ὁλόδροσο φουσκώνει τὸ πανάκι...
Ποῦ πᾶς; Παρέξω ὁ ἄνεμος θὰ σχίσῃ τὸ παρὶ
κί' ἀπ' τὴ ξηρὰ ἡ ἀγάπη μου ρεπρὴ θὰ σε θρηγῇ....

—Στὸν ἄνεμο συνείθισα, ὅπως καὶ στὴ γαλήνῃ·
ἔχω φωτιὰ στὰ στήθια μου ποῦ ἡ τρικυμιὰ δὲ σβύνει.
Χαμμένη μέσ' στοῦ πέλαγο, ἀκέρηα στὴ ξηρὰ,
τοὺς δύο μας δὲν ἐγράφτηκε τὰ σμίξῃ ἡ χαρὰ!

Ἐν Σμύρῃ

ΚΩΣΤΑΣ ΜΙΣΑΗΛΙΔΗΣ